

digt. Den tykke Lov er ikke ganske som vor; den forbyder Indblanding og tager paa alle Punkter væsentlige Forbehold lige over for Kunstsmør. Det ærede Medlem nævnte forleden den tykke Bestemmelse om Fløde, og betvivlede, at det kunde kontrolleres med 10 pCt. Fløde. Der er sagt, at der maatte være et vist Maal af Fløde, som maatte benyttes; men det er vanskeligt at bestemme, hvad der er det Rette. Jeg tror ogsaa, det er sikkrere at gaa en anden Vej, navnlig i Retning af Udseende; men det er nødvendigt at indføre Grændsebestemmelser, naar man skal naae det Maal, som tilsigtes i Tyskland; thi sætter man ingen Begrænsning af Fløden, saa kan man lige saa godt tillade at indblande Smør; Fløde er et ubestemt Begreb; den kan være tyk, den kan være tynd; naar den er tyk, og man kan bruge saa meget, som det skal være, saa kommer man til samme Resultat som ved at indblande Smør. Der maa træffes en vis Grænde; om den er praktisk at overholde er et andet Spørgsmaal, jeg tvivler for mit Vedkommende overordentlig om det. De med os konkurrerende Lande ere i et stort Antal, og det er umuligt at udmaale deres Tilførsel, saaledes at man faar Begreb derom. Ret betegnende er det, at i et af de Lande, som konkurrere med os med Hensyn til første Klasse Smør, nemlig Kanada, har man gennemført en Forbudslov, som jeg jo ikke har taget Ordet for at gennemføre her; og hvis de Herrer ville gjøre sig bekendt med Stemninger og Tilstande i det Land, ville de se, at der er Tilfredshed baade hos Producenter og Konsumenter dermed; man er fra alle Sider glad ved det Standpunkt, man er kommet ind paa, det har viist sig at være rigtigt, i hvert Fald paa det Sted. Farvespørgsmaalet er et Spørgsmaal af meget stor Betydning. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at Smørfarven er ganske vilkaarlig valgt. De Herrer, som kunne huske noget tilbage, ville vide, at i gamle Dage — om jeg saa maa sige — spiste vi hvidt Smør her og om Sommeren gulagtigt Smør, fordi Græsmørret farver sig selv. Hvorfor farman Smørret nu? Fordi det engelske Marked, som vi ere afhængige af, kræver det; ellers kunne Varerne ikke sælges. Det var ret naturligt, om man med Hensyn til den indenlandske Produktion af Kunstsmør kunde vænne sig af med den Fordring, som Englandsænderne stille, det er et berettiget Spørgsmaal. Ud den Vej vilde man kunne naae det, som jeg mener, er Konsumenternes, Kjøberens og særlig den mindre Forbrugers Løb, at han kan se, hvad han kjøber, thi den Interesse, at Kunstsmørret ikke maa kunne skjæles

fra det rigtige, naturlige Smør, har jeg ikke kunnet faae fat i. Paa dette Punkt har jeg sagt, at jeg ikke kan se Forbrugernes Interesse; der kan jeg kun se Fabrikantens eller Mellemandshandlers Interesse. Thi efter min Forstand er det saaledes, at enhver Mand, han være sig stor eller lille, staar sig bedst ved at vide, hvad han kjøber. Han staar sig bedst ved, at han siebliftelig, naar han faar Varen i Haanden, kan se, hvad det er for en Vare; og hvorfor skal den saa absolut være saaledes, at det bliver ganske umuligt for os at skjæle de to Varer fra hinanden. Det vil kun være at lette Forvevling, Feiltagelse og Bedragerier, og det er der ingen Grund til at lette. Derfor er det et Punkt, som jeg holder meget fast ved, fordi det virkelig har stor Betydning. Med Hensyn til Smørfarven er der gjort forskellige Bemærkninger af ærede Medlemmer, som man kunde forudsætte, havde en vis Sagtyndighed paa dette Punkt. Men de have rynket lidt paa Næsen deraf og have ikke villet udtale sig aabent om Smørfarven og dens Tilberedelse. Det er en fuldtændig ustyldig Ting. Der kan være gamle Sagn og Traditioner om, at Smørfarven kunde hidrøre fra mindre heldige Stoffer. Men Sandheden er, at det er Urimelighed fra Ende til anden; der er intetsomhelst at skjule paa det Punkt. Jeg vil sige det her, da der er sat et Spørgsmaalstegn ved den Sag. Det er et Spørgsmaal, som har bekvæmstillet ærede Medlemmer, og som har ikke ringe Interesse, og jeg har der faaet Medhold fra den sidste ærede Taler, der vistnok selv leverer Mælk til et Andelsmeieri. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) udtalte i Gaar, at han opfattede det saaledes, at det var de store Gaarde, Godseierne, som vilde have Eneret paa, at udføre deres første Klasse fortrinlige Smør til England, og saa vilde man have, at vi her skulde spise det daarlige Smør fra Andels- og Fællesmeierierne. Men saaledes er det slet ikke; jeg vil bede det ærede Medlem sætte sig ind deri. Hvis det ærede Medlem vil have Sandheden at vide, skal jeg gjerne hjælpe ham og alle Andre til det, og saa ville de se, at Fælles- og Andelsmeieriernes Smør gaar lige med, hvad vi tidligere kaldte Herregaardsmørret. Netop deri ligger jo det store Fremstridt, netop deri ligger det, at Alle ere komne med, ogsaa Husmanden med den ene Ko, forsaavidt han leverer Mælken til Fælles- og Andelsmeierierne. Jeg siger ikke, at det altid er lykkes Fælles- og Andelsmeierierne at komme op i en ubetinget første Klasse. Det følger af sig selv; de menneskelige Forhold ere